

Sygn. akt I CSK 703/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko Miastu W.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Miasta W. na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występującego w sprawie zagadnienia prawnego, to brak tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił koniecznością rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy czynność prawna, na podstawie której wywłaszczona nieruchomości - zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu została zbyta na rzecz osoby trzeciej lub oddana w użytkowanie wieczyste z pominięciem dawnego właściciela, który złożył wniosek o zwrot nieruchomości, jest nieważna z powodu dokonania jej z naruszeniem obowiązków wynikających z art. 47 ust. 4 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości i art. 69 ust. 1, czy też naruszenie tych przepisów skutkować może odpowiedzialnością odszkodowawczą.

Art. 69 ust. 1 u.g.g. stanowił, że nieruchomości wywłaszczona lub jej część podlega zwrotowi na rzecz poprzedniego właściciela lub jego następcy prawnego na jego wniosek, jeżeli stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Z art. 47 ust. 4 u.g.g. wynikało z kolei, że nieruchomości wywłaszczona nie może być użyta na inne cele, niż cele określone w decyzji o wywłaszczeniu, chyba że nie mogła być zwrócona w trybie określonym w art. 69 z braku zgody poprzedniego właściciela albo jego następcy prawnego. Wywłaszczenie nieruchomości polegało więc na odjęciu lub ograniczeniu w drodze decyzji prawa własności lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości (art. 47 ust. 1 u.g.g.).

Pomimo przedstawionej rozbieżnej judykatury odnoszącej się do przedstawionej kwestii brak było podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż przedstawione zagadnienie nie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Skarżąca przeoczyła bowiem, że co do żądania stwierdzenia nieważności aktu notarialnego z dnia 28 listopada 1997 r. ustanawiającego użytkowanie wieczyste na rzecz pozwanej spółdzielni powództwo zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 27 grudnia 2011 r. Do oddalonej bowiem części powództwa ani Miasto W., ani [...] Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa „[...]” nie wniosły apelacji. W toku więc dalszego postępowania w sprawie korzystał on już z przymiotu prawomocności oraz z powagi rzeczy osądzonej. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanymi w sprawie już

osądzonej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2012 r., II UK 327/11, Lex nr 1214585 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.09.2011 r., I BU 2/11, Lex nr 1101320). Dlatego też trafnie pełnomocnik powoda w odpowiedzi na skargę kasacyjną podniósł, że brak podstaw do przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

aw